

hed for, at jeg havde gjort det den Gang. Men deraf sluttede, som sagt, ærede Medlemmer, at jeg har tilstaaet, at jeg har gjort en Henvendelse til Hr. Brun, skønt jeg faktisk aldrig i mit Liv har gjort nogen saadan Henstilling, og skønt Finansminister Brun erklærede, at han aldeles ikke kunde huske, at jeg nogen Sinde havde talt til ham om den Sag. Det er det andet Punkt, de Herrer have levet højt paa.

Det tredje Punkt er endelig Pensionen, den synes de Herrer nu for Resten at have forladt, jeg har ikke i de sidste Dage hørt noget om den ulovmedholdelige Maade, hvorpaa jeg skulde have indstillet til Kongen, at Hr. Hald skulde have Pension. For det første blev det jo sagt, at jeg skulde have gjort det paa egen Haand, uden at spørge mig for. Det var min første Fadæse som Finansminister, at jeg uden at spørge mig for, uden videre Undersøgelse havde indstillet til Kongen, at Hr. Hald skulde have Pension. Forholdet er imidlertid det, at Sagen er bleven undersøgt i Finansministeriet under Finansminister Brun 3 & 4 Maaneder, inden jeg kom til at beklæde dette Embede; og dernæst er Forholdet det, at der fra de Embedsmænd, med hvem jeg forhandlede om denne Sag, blev erklæret, at hvis vi gik nogen anden Vej end denne, vilde Finansministeriet efter deres Mening af Retten blive dømt til at betale denne Pension. Da jeg nu ansaa det for ret og rimeligt, at vi benyttede det, som Pensionsloven indeholder derom, nemlig denne Lovs § 1, indstillede jeg til Kongen, at Kontorchef Hald skulde afskediges med Pension. Nu ved jeg ikke, om de Herrer vedblivende ville behandle denne Sag, jeg ved ikke, hvad videre den skal bruges til i Pressen, men jeg vil blot slaa dette fast, at Hr. Hald er afskediget, som jeg her har sagt. Der er aldrig udøvet nogen som helst radikal Pression paa Finansminister Brun, og Hr. Hald er afskediget paa lovlig Vis med Pension ud fra den Forudsætning, at det var umuligt for Finansministeriet at undlade dette, thi ellers vilde Finansministeriet blive dømt til at betale Pensionen. Dermed skal jeg forlade Hr. Hald og rolig overlade ham til videre Undersøgelse af ærede Herrer. En Herre, jeg husker ikke hvem, gjorde endda overfor mig gældende, at jeg havde været uheldig med at forsvare Hr. Hald. Jeg tror, det var det ærede Medlem fra Fuglebjerg (Lars Jensen) i Gaar Aftes, og et andet æret Medlem, det ærede Medlem fra Esbjerg (Slebsager), har været inde paa det samme. Hvor jeg har forsvaret Hr.

Hald, ved jeg ikke, hvilke Ytringer af Billigelse overfor Hr. Hald, jeg her har brugt, vil jeg lade ærede Medlemmer paavise af Rigsdagstidenden. Jeg tror ikke, jeg har sagt et eneste Ord hverken til Forsvar for Hr. Halds Adfærd før eller senere.

Men da jeg taler om Pensioner, vil jeg tillade mig at sige et Par Ord til det ærede Medlem fra Lyngby (Abrahamsen), som var inde paa Spørgsmaalet om Ministerpensioner. Jeg finder det ret urimeligt, at ærede Medlemmer af Højre nu ere saa opfyldte af Harme og Indignation over de Ministerpensioner, der udbetales, thi da Højre havde Regeringen her i Landet, erindrer jeg ikke, at Højremænd nogen Sinde ere staaede op og have været forargede over afgaaede Ministres Pensioner. Jeg siger dette ganske uden Hensyn til, om de afgaaede Ministre ere mine Meningsfæller eller ej. Det ærede Medlem sagde dernæst: Jeg vil haabe, at Pensioner til Ministre for Fremtiden blive udbetalte eller fastsatte efter Pensionslovens Regler. Ja, det gøre de virkelig altid, man kommer ikke udenom Pensionslovens Regler, og en Regel i Pensionsloven er netop den, at afgaaede Ministre kunne faa deres Pension bestemt paa en ganske særegen Maade. Naar der saa tales om Pensionens Størrelse, vil jeg sige — ogsaa ganske uden Hensyn til, om det er politiske Modstandere af mig, der have modtaget Pensionen eller ej —, at man kan ikke paa en Gang ræsonnere saaledes, at de Folk, der skulle være Ministre, skulle frasige sig deres Bestillinger, deres Virksomhed, deres indbringende Erhverv for at blive Ministre, og saa samtidig finde det højest forargeligt, at de modtage en Pension, naar de gaa af som Ministre. Jeg synes Enten-Eller: enten maa man sige, at man kan vedblive med Erhvervet, eller ogsaa maa man sige, at hvis man frasiger sig Erhvervet — man ved jo ikke, om det er længere eller kortere Tid, man er Minister —, maa det ogsaa være saaledes, at der gives nogen og en passende Erstatning fra Statens Side overfor den, som ikke mere er Minister. Men dernæst vil jeg sige, at det vilde vist være heldigt, om man en Gang kom til en bestemt Regel om, hvor store Ministerpensionerne skulle være. Det er muligt — jeg vil ikke sige noget derom —, at den højeste Pension, som kan fastsættes ved kgl. Resolution, kan blive for stor, men det er ganske sikkert, at i de fleste Tilfælde vil den Pension, der fastsættes efter de andre Regler, blive for lille, naar